

את פרטי המיקרה, שכימעט עלה לו בחייה, ואת השתלשלות מערכת היחסים בינו ובין אסתר מרקוביץ.

סיפור דודו אלהרר:

ביום רביעי, בשעה 9 בבוקר, היתה לי פגישה עם הזמרת אורה ויטנר ועם השחקן גידעון שמר אצלי במישרד. בשעה 9.30 התקשרה אסתר, ושאלה אם היא יכולה לי היכנס אלי לכמה דקות. אמרתי לה שכן, ושתוך השעה הקרובה אתפנה. כעבור רבע שעה היא באה, אמרה שלום מהפרוור דור ונכנסה לחדר השני, כדי להמתין עד שאגמור את הפגישה.

זירותי את השיחה וכעבור עשר דקות סיימנו. גידעון יצא כבר מהחדר ואורה נשארה איתי עוד דקה, כדי לקבוע פגישה נוספת. שינו עמדנו. פיתאום שמעתי צעקה "זווי!" כשהפניתי את הראש ראיתי מעבר לכתף של אורה יד שלופפת אקדה. באותו רגע קפאתי במקומי, כשהיא לחצה על ההדק, ראיתי את המוות בעיניים. הנקישת של הנוקר העירה אותי מהמחשבות, שעברו במוחי באותו רגע. התכרי פפתי במהירות, וינקתי מאחרי שולחןידי כתיבה שלי והסתערתי עליה. תפסתי את האמה הימנית שלה וכופפתי אותה חזק, כאילו לשבור אותה. נפלנו שנינו על הריצ'פה, והאקדה נשמט לה מהיד.

אורה לקחה במהירות את האקדה ונתנה אותו לגידעון. אני עוד שכבתי עם אסתר על הריצפה ואמרתי לה: "השתגעת? קור מי!" וניסיתי לעזור לה לקום. היא התחילה לצעוק "עזוב אותי! עזוב אותי!" בהיסטריה. הקמתי אותה בכוח והוריתי לי טליה, המזכירה שלי, להתקשר למיטרה. הובלתי את אסתר לכיסא שלפני השולחן שלי. התנהגתי באופן רגוע לגמרי, וביקשתי שיביאו לה כוס מים. אחר-כך התיישבתי על הכיסא שלי, מולה, הסתכלתי עליה וישבתי. "למה את רוצה להרוג אותי?" היא אמרה: "אני אשיג אותך, אם לא היום אז מחר ואם לא מחר אז מחרתיים. אחד משנינו חייב למות, ואני רוצה לחרות. הכי צודק יהיה אם אתה תמות ואני

בניינים!

אבלה את חיי בבית-סוהר". זה ציטוט מדורי ייק. או זימזום הטלפון.

"היה יופי

של זיון!"

כשהרמתי היתה המיטרה על הרק. הסברתי להם מה קרה והשוטר שאל איפה היא. אמרתי לו שהיא יושבת פה בשקט. הוא הודיע לי שהם כבר באים.

השוטרים הגיעו כעבור כמה דקות. השרט הראשון שנכנס שאל מייד איפה הכלי. אמרתי לו שהוא בחדר השני, ושומר אחר נכנס לשם. השוטר הראשון ניגש לאסתר

..זינקתי קדימה!"

סיפור המפיק-זמר דודו אלהרר, ששחזר את הסתער מאחרי שולחן הכתיבה שלו על אהובתו לשעבר, אסתר מרקוביץ, שכיוונה לעברו אקדה ולחצה על ההדק. הוא תפס את ידה הימנית, כופף אותה בחוזקה, עד ששניהם נפלנו לריצפה והאקדה נשמט מידה.

כל העניינים הכספיים של החברה, כדי שי איש לא יוכל לטעון שאני מנצל אותה או משהו כזה. כל הכספים עברו אך ורק דרך הידיים שלה. אני קיבלתי ממנה משכורת חודשית. היא שכרה את המישרד ואירגנה הכל. אני לא ידעתי אפילו איך מנהלים משרד כזה.

מאז נכנסנו לשותפות. העסק רק הפסיד. אני נכנסתי לטראנס של עבודה הפסקתי תקליט אחרי תקליט והפעעה אחרי הופעה. אבל כל הזמן היינו שקועים בחובות. אני לא יודע מדוע זה קרה, כי רק היא טיפלה בחשבונות. כיום אני מתכוון לעבור על כל הנגירת מחדש, ואני בטוח שהיה לי גילויים.

כשנה אחרי שנכנסנו לשותפות, הפסקתי את הקשר הרומנטי איתה, פרט לגיחות פה ושם של זיונים גרועים מאוד. מפני שזה געשה מחוסר רצון שלי ומתוך כפייה שלה. היא רצתה אותי כקניין פרטי שלה. אני עמדי על כך שישאר בינינו קשר עיסקי בלבד.

כתוצאה מכך הלך המצב הנפשי שלה ורי הידרדר. היא היתה עושה לי כל מיני מניפולציות, כדי ליצור תלות שלי בה. כימעט כל יום שני וחמישי היא היתה מתעלפת במישרד. יש לי כאן בלון חמצן קבוע, רק לצורך ההתעלפויות שלה.

המצב הזה הפך בלתי-נסבל. במילחמה (המשך בעמוד 72)

שחזרנו היא נתנה לי את מיספר הטלפון שלה, ואמרה לי שאני יכול להתקשר אליה, אם אני רוצה.

קיבלתי את מה שהיא אמרה כהזמנה. בי ערב צילצלתי אליה והיא הזמינה אותי אליה הביתה. היתה לנו שיחה מעניינת, כי משך איוה חמש שעות, ולאט לאט הגענו לחדר-השינה שלה. היה יופי של זיון.

באותם הימים היתה לי חרות מצד אשתי לפרוק את כל המיטענים המיניים שלי אצל מי שאני רוצה. המשכתי להיפגש עם אסתר לעיתים תכופות, כימעט יום יום. היא בפירוש חיזרה אחרי. היא היתה מתקשרת אלי לכל מקום, ואפילו מסרה לאשתי הודעות עבורי.

היא ראתה שאני עובד קשה מאוד בהפקות, וביקשה כמה פעמים לעזור לי במימון. אני תמיד סירבתי. רק כשפעם אחת היא הציעה לי את זה כשותפות, ואחרי ששיכמנו שיחתם הסכם אצל עורך-דין, חשתי בתי שבצעם למה לא, והפכנו לשותפים.

להלחין את

בירכת הגומל

היא השקיעה בעסק, בסוף 1978, מיר ליון לירות. בתמורה לכך נכתב בחוזה, שהיא מקבלת 50 אחוז מרווחי החברה. אני עמדי על-יכך שהיא תהיה ממונה על

ואמר לה: "את נורמלית?" היא ענתה לו בשלווה: "לא". הוא קצת נבוך ושאל אור-היית מאושפזת פעם?" היא ענתה: "כן, כמה פעמים." ואז היא שאלה אותו אם הוא מכיר את יעקב מרקוביץ, הממונה על המיטרה.

הוא לא ענה לה. במקום תשובה לקח ממנה מחסנית נוספת עם כדורים ונרתיק של האקדה, שהיו בתיק שלה, ואמר לה: "טוב, את באה איתנו!" אחר-כך הוא דיבר במכשיר-הקשר שלו ושמעתי אותו אומר: "הכלי טעון, לאחר יריה, כדור בקנה, עד כאן".

לקחו אותנו בניידות נפרדות למיטרת מרחב-הירקון, ברחוב הרכבת. שם מסרתי עדות מלאה. השוטרים בתחנה אמרו לי שהיא הודיעה בחקירה, שהיא תנסה לחסל אותי שוב, אם תוכל.

אני לא מבין מדוע היא רוצה להרוג אור-תני, לא עשיתי לה דבר רע. אין לה שום סיבה לשמור לי טינה.

כשהכרתי אותה, לפני חמש שנים, היא היתה אשה מושכת, למרות גילה. היא הפגינה המון ביטחון עצמי, וכל הזמן התפארה בכסף שלה. תחילה היינו נפגשים לשיחות בבתי-קפה. היא תמיד היתה מחנה את המוטוטג המפואר שלה בהפגנות על המיטרה. לי היתה אז טופה. כשהתפעלתי מהמכונית שלה, היא הציעה לי סיבוב. נסעתי ענו ביחד כשאני נוהג, ונהניתי מאוד. כי

דודו אלהרר מציג בלון-חמצן, שלטענתו הוא מחזיק במישרד, מכיוון שאסתר נהנה להתעלף במישרד.

מנע